

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 74/2019
19.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ...,, кога заступа пуномоћник Миодраг Игњатовић, адвокат из ...,, одлучујући о жалби предлагача поднетој против решења Управног суда Р4 у 86/19 од 25.04.2019. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је дана 19.06.2019. године

РЕШЕЊЕ

I ЖАЛБА СЕ УВАЖАВА И ПРЕИНАЧУЈЕ решење Управног суда Р4 у 86/19 од 25.04.2019. године, тако што се:

Усваја приговор предлагача и утврђује да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у поступку који се води пред Управним судом у предмету П-5У 5257/18.

Налаже се судији известиоцу у предмету Управног суда П-5У 5257/18 да, у року од три месеца од дана достављања овог решења Управном суду, оконча поступак по тужби у том предмету, као и да, у року од 30 дана по истеку рока за одлучивање о тужби у том предмету, обавести председника Управног суда о предузетим наложеним мерама.

Обавезује се Република Србија да предлагачу на име трошкова по приговору исплати износ од 6.000,00 динара, који ће му бити исплаћен из буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова, у року од 15 дана од дана подношења захтева за исплату.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ Република Србија да предлагачу на име трошкова жалбеног поступка исплати износ од 12.000,00 динара, који ће му бити исплаћени из буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова, у року од 15 дана од дана подношења захтева за исплату.

Образложење

Предлагач је преко Управног суда, дана 20.05.2019. године, поднео Врховном касационом суду жалбу против решења Управног суда Р4 у 86/19 од 25.04.2019. године, којим је одбијен његов приговор ради убрзања поступка у предмету Управног суда П-5У 5257/18, као неоснован. Истим решењем одбијен је и захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Предлагач у жалби наводи да судија Управног суда, приликом одлучивања о приговору ради убрзања поступка, није оценио целокупно трајање поступка решавања ове управне ствари. Истиче да је управни поступак покренуо дана 19.01.2009. године подношењем захтева ради поништаја решења о експропријацији, да је у току поступка донето девет првостепених решења, један закључак и 10 другостепених решења, као и да су вођена два управна спора. Сматра да целокупно трајање поступка у овој управној ствари, само по себи, указује да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року. Предлаже да суд жалбу уважи, тако што ће усвојити приговор предлагача и надокнадити му трошкове поступка на име састављања приговора и жалбе од стране адвоката.

Поступајући по жалби предлагача, у смислу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ бр. 25/82 и 48/88 и „Службени гласник РС“ бр. 46/95... 106/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење, применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14) и нашао да је жалба основана.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15), којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да поред њега воде поступак и одлучују по жалбама.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“, број 98/06), прописано је да свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 18. став 3. Устава Републике Србије, прописано је да се одредбе о људским и мањинским правима тумаче у корист унапређења вредности демократског друштва, сагласно важећим међународним стандардима људских и мањинских права, као и пракси међународних институција које надзиру њихово спровођење.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Ожалбеним решењем је одбијен приговор предлагача поднет ради убрзања поступка у предмету Управног суда II-5У 5257/18, као неоснован, са образложењем да

од момента подношења тужбе 24.02.2018. године до момента подношења приговора није протекао дуг временски период који би довео до повреде права на суђење у разумном року, при чему тај период није пратила неактивност суда.

Врховни касациони суд је нашао да је Управни суд погрешно закључио да није повређено право предлагача на суђење у разумном року. Наиме, анализа суђења у разумном року мора бити свеобухватна, јер кашњење у току одређене фазе поступка може бити допуштиво под условом да укупно трајање поступка није прекорачено (став 36. у пресуди Европског суда за људска права од 18.12.1983. године у предмету *Preto i dr. protiv Italije*, број 7984/77). С друге стране, околност да су радње у одређеној фази поступка предузимане у разумно прихватљивим размацама, нема значаја за предлагача ако се неразумно дуго суди у другој фази поступка или ако поступак у целини неразумно дуго траје. Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да се при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају све околности предмета суђења, а поред осталог и целокупно трајање поступка. Стога, уколико странка тражи заштиту права на суђење у разумном року у управном спору указујући на дуго трајање поступка у целини, не сме се занемарити трајање управног поступка који је претходио подношењу тужбе. Како поступак у управним стварима започиње пред управним органима или другим органима управног решавања, а у случају подношења тужбе се правноснажно окончава пред Управним судом, све то време до доношења правноснажне одлуке постоји за странку одређена правна несигурност, па се приликом оцене повреде права на суђење у разумном року у управним стварима управни поступак и управни спор посматрају као интегрална целина.

У овом конкретном случају, предлагача је указао на то да је управни поступак по његовом захтеву за поништај решења о експропријацији започео 2009. године, да се ради о експропријацији парцеле на којој се налази његова породична кућа због чега овај предмет за њега има егзистенцијални значај, да има 87 година и да се више пута обраћао Управном суду ургенцијама ради убрзања поступка. У ожалбеном решењу Управног суда ниједан од ових навода предлагача није оцењен, али је након њихове оцене Врховни касациони суд закључио да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року. Овај суд је при томе имао у виду да је предмет управног спора оцена законитости коначног решења о обустави управног поступка до које је дошло због наводног пропуста предлагача да у остављеном року поступи по налогу из решења управног органа о прекиду поступка. Међутим, Управни суд је у међувремену донео пресуду II-6У 3437/18 којом је уважио тужбу тужиоца АА, овде предлагача, и поништио решење о прекиду поступка, те и даље траје неизвесност предлагача о исходу управног поступка ради поништаја решења о експропријацији.

Полазећи од свега изложеног, Врховни касациони суд је, на основу члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, усвојио жалбу предлагача и преиначио првостепено решење Управног суда тако што је утврдио да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у поступку који се води пред Управним судом у предмету II-5У 5257/18.

Како је овим решењем утврђена повреда права на суђење у разумном року у предмету који није правноснажно решен, Врховни касациони суд је одредио рок од три месеца за одлучивање о тужби у смислу члана 11. Закона о заштити права на суђење у

разумном року, сматрајући да ће се на тај начин постићи сврха заштите права на суђење у разумном року.

Одлука о накнади трошкова предлагачу за састав приговора и жалбе од стране адвоката донета је на основу члана 30. ста 2. Закона о вапарничном поступку сходном применом одредаба члана 153. став 1, члана 154. и члана 163. став 1. Закона о парничном поступку, а висина трошкова утврђена је према Тарифном броју 13 Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката.

Судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку.

Против овог решења жалба није дозвољена

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић